

מסורת הש"ס

(א) [לעיל 15. לקמן קיט.].
(ב) [זבחים עב. ג.] (ג) [ביצה ג.].
(ד) [לקמן קח.].
(ה) [לעיל נח: טז: לקמן קט.]. יבמות פב. זבחים עט:
מנחות כב: כג. (ו) [בס"א חבילין, ו] [ד"ה ספיקין].
(ז) [ע"י תוס' ע"ז עד. ד"ה למעוין].
(ח) [דף 15. בד"ה 15: אפילו].
(ט) [ובתמורה יב.].

הגהות הב"ח

(א) תום' ד"ה שאני וכו'
חטאת טמאה שנתערבה
במאה:

מוסף רש"י

ותבטיל ברובא. דהא
כתיב אחרי רצים להטות
(זבחים עב.).

הַגִּיחָא לַמֶּלֶךְ. בַּמִּסְכָּת בִּיחָה (דף קא): כֹּל שֶׁדָּרְכוֹ לִימוֹת שְׁנִיּוֹ.
בַּמִּסְכָּת עָלֶיהָ (פ"ג משה ו) גְּבִי חֲבִילִי חִילָתָן דְּלָא בְּמִיל הָא נָמִי
פְּעָמִים שְׁמַנִּית דֹּאדָּשׁ עָשׂוּ לַמּוֹת חֲסִידוֹתָיו לַמֶּנִּין אֲזָרְחִים שׂוּמָן:
אֵלֶּה לַמֶּלֶךְ אֵם שֶׁדָּרְכוֹ מִיּוֹחַל הוּא דְּלָא בְּטַל כְּבוֹן בְּחֻלִּין
אֲבָל דְּבַר הָעֲשׂוֹי לִנְתָן בְּחֻמוֹת אֶפְ"ר

שנמנה לפעמים בטל אמאי לא בטלה:
החידה של נבלה א. ומכירה:
אינה אוסרת. בפליטתה עד שיהא
זה כדי ליתן טעם ברוטב ובקיפה
ובחתיכות: **אוקי רס אמורא עליה**.
העמיד מתורממן לפני הדרוש ולשמייה
לרבים שלא ילמדו מרבה דר בר
חנה: **כיון שנחנה טעם בחיכה**.
אחת שהיתה בלדה תמיד או שנבטלה
מתלה עמה קודם שיזן שאר החתיכות
בקדרה ולא היה צו ששים באיסור
ותחנה הנבלה טעם זה ואח"כ נתן
שאר החתיכות בקדרה: **ספיקה**. זו
שקבלה טעם הנבלה נעשת כולה
עצמה: **ואוסרת כל החתיכות כולן**
מפני שהן מינה. וקא ס"ד מפני שהן
מינה לא בטלי ואפילו יש בהן כדי
ביטול שתיין: **רב**. דאמר מפני
שהן מינה כמאן אמרה ר'י: **אפילו**
לא נתנה טעם. נבחה ספיקה שבבלה לא
בטלה נמי דמה לא נבלה גופה מייניה היא
ולא בטלה: **בשקדים וסלקן**. לאיסור וסלק
רוטב קודם שיזן האחרות בקדרה הלכך

נתנה טעם בראשונה הרי זו חוזרת ואוסרתן ואי לאו במאי מיתסרי
ואשמועינן דחתיכה ענמה נעשת נבלה לאסור חזרותיה בפליטתה:
אפילו

אלו אסורין למעוטי דצר שצמנין ולאו איסורי הנאה אי נמי
 צהו תגא דמתניתין דהתם ולאו משום דסצר דצטלי והא דהאמ

גיד הנשה פרק שביעי חולין

ברִיָּה שְׁאֲנִי. וּפִילֹוּ צֹאֵל
לֹא בְטֹלָה כְּדָמַר ה'
גְּזִירָה שְׁמָא יִקַּח מִן הַקְּצוּעַ
(דף עה. ט.) וְדָבַר שְׁאִינוּ לֹא

(א) בריה שאני; יזכן חתיכה של נבלה [וכו'];
 (ב) ותבטיל ברובא הניחא למאן דאמר (ג) כל
 שדרכו לימנות שנינו אלא לאו למ"ד את שדרכו
 ימנות שנינו מאי איכא למימר שאני יחתיכה
 הואיל וראויה להתכבד בה לפני האורחים
 וצריכא דאי אשמעינן גיד משום דבריה היא
 אבל חתיכה אימא לא ואי אשמעינן חתיכה
 הואיל וראויה להתכבד בה לפני האורחים
 אבל גיד אימא לא צריכא דרש רבה בר בר
 חנה יחתיכה של נבלה ושל דג טמא אינה
 אוסרת עד שתתן טעם ברובט ובקיפה
 ובחתיכות אוקי רב אמורא עליה ודרש (ד) כיון
 שנתן טעם בחתיכה חתיכה עצמה נעשת נבלה
 ואוסרת כל החתיכות כולן מפני שהן מינה
 אמר ליה רב ספרא לאב"י מכדי רב כמאן
 אמרה לשמעתיה ררבי יהודה דאמר (ה) מין
 במינו לא בטיל מאי איריא כי נתן טעם
 אפילו כי לא נתן טעם נמי אמר ליה הכא
 במאי עסקינן בשקדם וסלקו רבא אמר
 אפילו

ק.

צ א מ"י פט"ז מהל'
מאכלות אסורות הלכה
[ה] ו סמג לאוין קמא
טוש"ע י"ד ס' ק סעיף א:
צא ב ג מ"י שם הלכה ה
סמג שם טוש"ע י"ד
ס' צב סעיף ג וס' קא
ס"א:
צב ד טוש"ע שם ס' צב
סעיף ד וע"ש:

שימה מקובצת

ח חתיכה של נבלה
ומנכרא הס"ד: **צ** אבל של
חטאת טמאה אסור בהנאה
ליתא דהא חתיכת בשר
בחלב: **ג** ולפי זה צריך
לפרש דדבר:

רבינו גרשום

וליבשל נמי ידיו בששון
 ויהיו כולן גידים מותרין
 וצ"ע שאין מכייר. ברי
 שאני כלומר דבר החשוב
 בפ"ב. הניחא למ"ד על
 דשרכו לימנות שכל
 כלומר לא כל שכל
 אסורין בשכל בחיבור
 ותתערבו כיון שאין מכייר
 לפיכך כולן אסורין.
 אלא למ"ד שכל שדרכו
 לימנות שנינו דבר החשוב
 כגון ביצה טמאה וכו'
 רבונים ותפורח אם טמאה
 שומא אכלין ותתערבו
 טעם שטורין אל כחלי
 וכולן אסורין אבל חטין
 של בבלה דאין דרכה
 לימנות שכלה מאי אכיל
 למיר: שאני חתיכה
 והאיל דרואיין כל כלומר
 דבר חשוב הוא: וצריכה
 דאי אשטין יד. כלומר
 שאני: למע להי כבד
 טעם כלומר להי כבד
 דאמר אפילו לא
 נותן טעם אלא בחתיכה
 אחת חתיכה עמה נעשת
 שכלה וצ"ע [בשאן מכייר
 נכיר] וצ"ע [בשאן מכייר
 למע נותן טעם אפילו לא
 נותן טעם נמי אכיל
 כולן אסורין: האכא במאי
 עסקינן בשחרידו וקדם
 כלומר דבר דאמר
 שותין טעם לא אמר
 בשחרידו דאי בשאן
 מכייר אפילו לא נותן
 טעם נמי אלא אכא במאי
 עסקינן בשחרידו וקדם
 כלומר לפי אינו אכיל
 עד שרין טעם בחתיכה
 וזאתה חתיכה אסורת שאני
 חתיכות: רבא אמר

בְּרִיָּה שְׁאֵנִי. ואפילו בנאף לא בטיל וכן חתימה הראויה להסבד
לא בטלה כדאמר הכא והיכא דפירש חד מנייהו נמי אסור
גזירה שמא יקח מן הקבוע כיון שאין האיסור יוכר דפרפרשית לעיל
(דף ע"ה.)^א ודבר שאינו לא בריה ולא חתימה הראויה להסבד בטל
כרזו ואפילו אסור מדרבנן ליכא
דמשמע הכא והיכא שמה לאחד גזרה
היא אסור: **שְׁאֵנִי** חתימה הוֹאֵי
וראויה לזהבבד. וא"ת אס כן אמאי
אמר בפרק הערל (יבמות פ"א): דחתימה
של חטאת טומאה (א) במאה של
חטאות ושורות תעלה וכי תימא
שאני חתימה דנבלה דראויה להסבד
לפני אורחין עובדי כוכבי אכל של חטאת
טומאה אסור בהנאה ב דהא חתימת
בשר בחלב תנן בפרק בתרא דמסכת
ע"ז (דף ע"ד.) דלא בטלה אע"ג דאסור
בהנאה כדקאמר התם ויש לומר דכל
דבר הראוי להסבד אס היה מנתבל
חשיב ולא בטיל אכל בהערל (יבמות פ"א)
אפילו תמנבל חטאות ושורות התם
אינה ראויה אלא לכהנים ולא חשיבא
דכהנים אינן מחזיקין טובה זה לזה
שטילן שוין לכלל בני אהרן תהיה
איש כחאיו כמיב (ויקרא י) אכל של
חטאת בשל חולין קאמר התם דלא
תעלה ווא"ת דמשמע הכא דחתימת
נבלה לא בטלה ודפרק בתרא דמסכת
ע"ז (דף ע"ד.) משמע דבטלה דפרין

הוא תנא מאי קא חשיב אי דבר שצמנין קא חשיב לייתי נמי חתיכת
צבלה ואי איסורי הנאה קא חשיב לייתי נמי חמץ פסחא ומשני
דמרתא אית ליה דבר שצמנין ואיסורי הנאה ומופרש נמי התם דהרי
הטא ואלא דבר שצמנין וי"ל דה"פ לא קאמר אלא דלא איירי
בני היינו למעוטי דלא חשיב להו דה"פ ש' דרש פ"ק דצבא קמא
דרי אושעיא ולא משום דפלגינן אכל קשה דרי פריך הלכא ולייתי
הכא בצמניתינן כדמשני התם אלא דפריך התם ולייתי נמי אגוזי
ב' פריך התם ולייתי נמי חתיכת צבלה ואי משום דכבר תנא ליה
דחתיכת איסור לא צבלה משום דהוי דבר שצמנין ומשני דההוא
אור הנאה בטל לההוא תנא ולכן לא נקט אלא חתיכת בשר בחלב
שנצטלה תחילה עמה קודם שנתן שאר חתיכות בצקדה ולא היה
בצקדה חתיכה זו שקבלה טעם הנצלה חתיכה נעממה נעמשה צבלה
הרעוץ שהיה בצותה טעם נאסר מתחלה ע"י טעם הנצלה ונצמנו
נמו נאסר מתחלה ונעמשה צבלה ואוסר כל הרעוץ שאחרי כן מפני
דמעיקרא אלא י"ל דמיירי כגון שיש חתיכה של היתר כולה חוץ
לה לפי שזולעת טעם צבלה דאין ^ו צדק ששים לבטל הטעם ואחרי
ויבא ויבאין. את האיסור ואת' למה לי שחתיכה של היתר קבלה
ואומר ר"ת דנאי דהיא גופה מיתסרפת בכל שהוא מ"מ לא אמרינן
ד"י כל שהוא ורבינו אפרים היה אומר מתוך כך דלפילוי כי נתנה
כנגד האיסור הבלוע הלך לרצ דאמר ההא דמיין צמנינו לא צטיל
ואוסרת כל החתיכות במשהו אכל כי לא נתנה הנבלה טעם דה לא
יסור לצד וכיון שלא נתנה טעם בחתיכה הוי האיסור כמאן דליתיה

נעשה איסור ולא אסר שחר חתיכות ודוקא גבי טפת חלב אמרינן ימים כנגד כל החתיכה ולא כגי ציטוול טיפה לחוד משום דכל חד וחד נעשה איסור ולוקא אם אכל חצי זית מבשר וחצי זית מחלב ולכן יצבת היתר שצבלה טעים צבלה ונאסרה וחזרה ונתנה טעים צברוצ ששים של אותה חתיכה וקשה לייאשוה לרצה דמשינו פלוגי מימא שבת צבלה והלא לעולם אין נריך ס' צברוצ אלא כדי לבטל חתיכה וייתר שנאסרה על ידה וי"ל כגון שנתמעטה הנצלה הרבה מכמו עם צבל היתר נריך ס' כנגד כל מה שהיתה מתחלה ואין שיעור נה שנסאר צבלה ויש שיעור צברוצ לבטלה ורבי דאחא לפלוגי וסוברת כל החתיכות מפני שהן מינה אלא אגב אורחיה אשמועינן יינו אפרים עליו השלום היה מציא מהא דלמר לעיל (דף יא) חתיכות של צמר ורחא ורבי אמר שמתעשה צבלה אותה חתיכה כולה לפי שצלותה חתיכה עמלא לא היה זה כדי לבטל הכוית אלא היינו קלחמ וכדפירש הקוטרס וכדפירשנו לעיל ואפילו אם יממה נפשוך אם אין חלב מפעפע מחתיכה לחתיכה כמו שפירשנו ואם הוא מפעפע מחתיכה לחתיכה אי"כ דדין הוא שכל החתיכות חלצו מאחר שסופו להפסד צבל החתיכות מיד דהוא אעיינת חלב ופה גי' צמקוס נפילתה ולא אמרינן שיעשה אותה הצבר צבלה כיון צ רבי אלעזר ממ"ך דבחאי חתיכה אין שייך לומר שמתעשה צבלה אין ס' אין המדומע מדמע אלא לפי חשבון ולא אמרינן שיעשה הכל הא דלמר גבי יין נסך צמוק מסכת ע"ז (דף עב:) יין נסך שגל צבור דאיכא

דאיכא